

РЕШЕНИЕ

№ 2822

гр. София, 26.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 29.03.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Деница Митрова

**ЧЛЕНОВЕ: Атанас Николов
Вената Кабурова**

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **2693** по описа за **2024** година докладвано от съдия Вената Кабурова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 72, ал. 4 от Закона за министерство на вътрешните работи /ЗМВР/, във вр. с чл. 208 и сл. от АПК.

Образувано е по касационна жалба от полицейски орган при 02 РУ СДВР, чрез процесуалния му представител юрк. Х., срещу решение от 19.10.2023 г. по НАХД № 11704/2020 г. на СРС, НО, 106-ти състав, с което е отменена Заповед за задържане на лице рег. № 2263з-2656/02.09.2020 г., издадена от полицейски орган при 02 РУ СДВР, с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР на В. С. М. е наложена принудителна административна мярка „задържане за срок до 24 часа“.

В касационната жалба се релевират доводи за неправилност на постановеното решение поради нарушение на материалния закон. Твърди се, че изводите на СРС за немотивираност на акта са неправилни. Моли се оспореното решение да бъде отменено, като бъде оставена в сила издадената заповед за задържане. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение, като е направено и възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Ответникът – В. С. М., чрез пълномощник адв. Р. Р. от САК, оспорва касационната жалба и моли съда да остави в сила решението на СРС. Претендира присъждане на разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита касационната жалба за основателна.

Административен съд – София - град, XXVIII-ми касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК и при спазване на преклузивния 14-дневен срок. Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Обжалваното решение е валидно и допустимо - произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му, сезиран с подадена надлежно жалба. Направените от СРС фактически и правни изводи се споделят напълно от настоящата инстанция. По делото е установена следната фактическа обстановка:

На 02.09.2020 г. В. С. М. бил задържан за срок до 24 часа със заповед рег. № 22633-2656, издадена от полицейски орган при 02 РУ СДВР. Като правно основание за задържането била посочена разпоредбата на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, а изложените от административния орган факти и обстоятелства, обосновавали наложената принудителна мярка, били записани в заповедта като „нарушаване на обществения ред“. В. С. М. отказал да подпише заповедта, като отказът на задържаното лице бил удостоверен с подпис на свидетел. Непосредствено след задържането на лицето бил извършен личен обиск, обективиран в протокол, като на М. била предоставена декларация, с която му били разяснени правата по чл. 72, чл. 73 и чл. 74 от ЗМВР.

В законоустановения срок за обжалване на заповедта постъпила жалба, въз основа на която било образувано НАХД № 11704/2020 г. на СРС, НО, 106-ти състав. В хода на съдебното производство по делото с оглед изведения предмет на спора между страните, а именно - дали са посочени правното и фактическото основания за издаване на процесната заповед, СРС е приел, че съществува несъответствие между действащата в страната нормативна уредба и установената въз основа на нея съдебна практика от една страна и Директива 2012/13/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 22 май 2012 година относно правото на информация в наказателното производство от друга, поради което, с цел решаване на правния спор, съдията-докладчик е сезирал Съда на Европейския съюз, на основание чл. 267, ал. 2 от Договора за функциониране на Европейския съюз /ДФЕС/ във вр. с чл. 144а АПК във вр. с чл. 485 НПК. Производството по постановяване на преюдициално заключение е приключило с решение от 25.05.2023 г. по дело С-608/21 на СЕС. В решението си СЕС е посочил, че основанията за задържането на лица, заподозрени или обвинени в извършването на престъпление, следва да съдържат цялата необходима информация, за да имат те възможност ефективно да оспорят законосъобразността на задържането си, както и че тази информация трябва да съдържа описание на релевантните факти, известни на компетентните органи, сред които да фигурират известните време и място на настъпване на фактите, формата на конкретното участие на тези лица в предполагаемото престъпление и дадената неокончателна правна квалификация.

СРС е установил, че по отношение на В. М. е наложена принудителна административна мярка, като е отбелязана единствено цифровата квалификация по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, без да е посочено словесно какви факти и обстоятелства са наложили прилагането на тази мярка. СРС е заключил, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган по чл. 57, ал. 1 от ЗМВР, в предвидената от закона писмена форма, но в нарушение на материалния закон и при допуснато съществено

нарушение на административнопроизводствените правила.

Настоящият касационен състав споделя изводите на въззивния съд, че заповедта не съдържа задължителните реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК. В нормата на чл. 74, ал. 2 ЗМВР са изчерпателно изброени реквизитите, които трябва да съдържа заповедта за задържане на лица. След като изрично е предвиден съдебен контрол за законосъобразност на заповедите за задържане, за да бъде извършена такава преценка за законосъобразност, административният акт следва да съдържа именно тези минимални реквизити. В процесната заповед е посочено правното основание за задържане на лицето- чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, както и бланкетно фактическо основание „нарушаване на обществения ред“ без да е дадено описание на фактическата обстановка, действията на задържаното лице, на обстоятелствата, при които задържаното лице е извършило съответната противообществена проява или престъпление. Следва да се отбележи, че прилагането по отношение на което и да е лице на принудителна мярка, особено такава ограничаваща свободата на придвижване, трябва да бъде съобразено освен с целта на закона, но и да бъде привързано с изчерпателно посочване на релевантните факти, като се посочи конкретното противоправно поведение, наложило такава репресивна мярка. В такъв смисъл е и решението на СЕС. Посочената от полицейския орган разпоредба на чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР сама по себе си предполага задържането да бъде обосновано от данни за извършено престъпление. В този смисъл описанието в заповедта, сочещо „нарушаване на обществения ред“ по никакъв начин не изчерпва необходимостта от излагане на факти и прилагането на доказателства, защо административният орган е приел, че това действие/бездействие е обществено опасно деяние, извършено е виновно и е обявено от закона за наказуемо, с което задържаното лице да разбере, защо спрямо него е приложена принудителна мярка, а оттам и да организира оспорването на законосъобразността на задържането си.

Въззивният съд при правилно изясняване на фактическата обстановка, при задълбочен анализ на приключилата с решение на СЕС процедура, целяща уеднаквяване на правото на ЕС, предвид съществуващата съдебна практика, е извел верни изводи за липсата на мотиви на оспорваната заповед, а оттам и за съществено нарушение на административнопроизводствените правила, като е постановил съдебен акт при липса на визиранияте от страна на полицейския орган касационни основания, поради което следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора на ответника по касация се дължат разноски, като предвид осъщественото процесуално представителство по реда на чл. 38, ал. 1 от Закона за адвокатурата /ЗАдв./, то СДВР следва да бъде осъдена да заплати на адв. Р. Р. от САК адвокатско възнаграждение в размер от 750 лв. съгласно предвиденото в чл. 38, ал. 2 ЗАдв. вр. чл. 8, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното, Административен съд - София град, XXVIII-ми касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 19.10.2023 г. по НАХД № 11704/2020 г. на СРС, НО, 106-ти състав.

ОСЪЖДА на основание чл. 143, ал. 3 АПК Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на адв. Р. Р. от САК, личен адв. № [ЕГН] сумата от 750 /седемстотин и

петдесет/ лева адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.